

Приятелството

Това лято бях на село. Там къщата ни е на два етажа. Един ден ми се наложи няколко пъти да се кача до втория етаж, а за да стигна до него, трябваше да използвам стълбите. Когато започнах да се изморявам, за да мога по-лесно да се изкача, се подпирах на перилата отстрани. Замислих се, че животът често е сравняван със стълба. Хората са различни и избират различни начини на изкачване. Но както аз, така и всеки човек се нуждае от помощ. Тогавата се появяват перилата. В живота ни ролята на перила, които ни помагат и ни пазят, играят нашите *приятели*. Но понякога се оказват неустойчиви и това, че прекалено разчитаме на тяхната помощ, ни изиграва лоша шега. Някои хора пък не докосват оградите и вървят с високо вдигната глава, като мислят, че не се нуждаят от чужда помощ, страхувайки се да не ги помислят за слаби и малодушни.

„Най-добри приятели завинаги“ – често срещан израз в детските предавания и филми. И не е случайно. Сценаристите просто искат да дадат на децата нещо, в което да вярват и за което да мечтаят. Да си мислят, че ще са вечно с най-добрите си приятели, да правят заедно планове за бъдещето. Но с годините всички осъзнаваме, че не сме господари дори на утрешния ден. Не можем да мислим, че хората не се променят и ще бъдат винаги такива, каквито са били някога. Та един човек може да се промени до неузнаваемост дори за ден, а какво остава за малко повече време? Не отричам наличието на вечни приятелства, има ги и това е факт. Но срещат ли се често днес, или всеки ден биваме предадени от тези, които сме наричали „приятели“ ?

Познавам едно момиче. Не е преживяло нито много, нито малко. Просто обикновена тийнейджърка. На няколко пъти се бе заблудила, че може да се довери на почти всеки, но винаги тези, на които споделяше тайните си, ѝ доказваха, че е грешала. Един ден разбра какво е напълно да изгубиш надежда, че ще откриеш истински хора, които без колебание да наречеш приятели. Случи и се за първи път и това ново усещане беше ужасно. Но необходимо, нещо като първата ваксина, която се зачервява, подува, но е за добро. Това е едно от стъпалата на живота, което всеки трябва да изкачи сам, за да придобие увереност да продължи. Точно както глината трябва да премине през огън, за да се кали. По принцип тя е човек, който иска да е заобиколен от хора и обича да мисли дори добрите си познати за приятели.

Защо? Може би се страхува да бъде сама и има нужда да се чувства сигурна. Но не бива във всеки срещнат да припознаваме приятел... Всички го знаем, но продължаваме да допускаме същите грешки.

Наскоро това момиче усети и какво е истинско приятелство. Не, не онова с недоказаните думи и фалшивата загриженост, а приятелството, което те кара да се чувстваш по начин, който трудно се описва. Това чувство също беше ново за нея и разбира се, повече ѝ хареса. В деня, в който за пръв път се почувства така, тя реши да се опита да опише какво е усещането, за да си го припомня, когато има нужда. Съдържанието на разказаното не е толкова важно, колкото заглавието. То беше на английски и в превод означаваше: „Един от най-хубавите дни в живота ми”. Разбирате ли? Щом осъзна, че има истински приятели, тя осъзна, че е щастлива и че не се нуждае от нищо друго. Но щеше ли да го разбере, ако първо не се беше сблъскала с фалша, неискреността, лицемерието и предателството? Ако не се беше сблъскала с болезнената истина? Написаният от момичето текст, завършваше така: „Разбрах каква късметлийка съм да имам тези хора до себе си. И вярвам, че ще има още такива дни, които няма да искам да забравя никога.”

Това е усещането, след като сме изкачили онова важно стъпало и благодарим дори за лошите неща, защото, ако не бяха те, нямаше да оценим истински значимото.

Много добре познавам това момиче. Може би съм аз, или може би описвам *всички* нас, които сме преминали през много неща, подхлъзвали сме се и сме падали, преди да открием своите перила, на които винаги можем да разчитаме. Вярно е, че не винаги ще имаме нужда от тях, понякога човек трябва да върви сам, но важното е да знаем, че те са до нас.

Всички сме заобиколені от много хора. Всеки има история. Някои от тях не вярват в истинското приятелство, други са на стотици километри от най-добрия си приятел, а според майка Тереза, най-верните приятели са родителите. Според мен истинско приятелство има, но се намира трудно и е още по-трудно да бъде запазено... А за какво всъщност е целият този труд и цялото това старание? Та в това е смисълът на живота - да имаме хора, с които да споделяме хубавите моменти и заедно да им се наслаждаваме, по пътя към върха и при неговото покоряване.

**Анжела Георгиева Георгиева, 15г.
Земеделска професионална гимназия „Кл. Тимирязев”**

96 клас